

Buona pulcella fut Xulalia
Bel avret corps, bellezouz anima

Незабравимият глас на покойната зазвучава в ушите му. Със сълзи ~~на очи~~ той пее и пред него бягат далечните видения на изминалите щастливи дни...

*Volarent la veintre li deo inimi
Volarent la faire diable servir*

Някой леко похлопа на вратата. Но унесен в песента си, императорът не чу. Пак се похлопа и вратата се откряна. Един прислужник влезе и се помъчи да му обясни, че някой иска да го види. Някакъв духовник, някакъв монах-странник от Фландрия.

С радостен вик Бодуен скочи и се отправи към монаха, който се появи зад прислужника. Вратата ^а се затвори и те останаха сами. С развълнуван глас пленникът помоли монахът да седне, отрупа го с хиляди въпроси...

Но монахът не помръдна от мястото си. Не продума. Тогава, обзет от странно безпокойство, Бодуен се доближи до него, помъчи се да надзърне в лицето му, полузакрито от ^{чулката} ~~капюшон~~, потънало в сянката на слабо осветената стая. И изтръпна.

С бързо движение монахът отхвърли ^{капюшката} ~~капюшон~~ си. Светлината на борината трепна въз лицето му.

- Vous! - извика императорът, - Vous!

Потоко^ет от кръв нахлу в бледото му лице, горчив срам сведе челото му, трепна в гласа му.

С отчаян стон Целгуба пристъпи към него, простря ръце. Но той рязко я отблъсна. Бялото му чело се навъси, тънките му изящни ноздри трепнаха от негоду^вание, в очите му се продънваха две сини бездни от безгранична печал и безгранично презрение. Той се извърна и притисна с длани челото си.

Тя криво разбра движението му. Поклати глава и тъжно каза:
- Ти не знаеш защо съм дошла! Не ме упреквай, Бодуене. *Je regrette!*